MISSATGE DEL SUPERIOR GENERAL PER A LA
FESTA DE SANT MARCEL-LÍ CHAMPAGNAT 2026

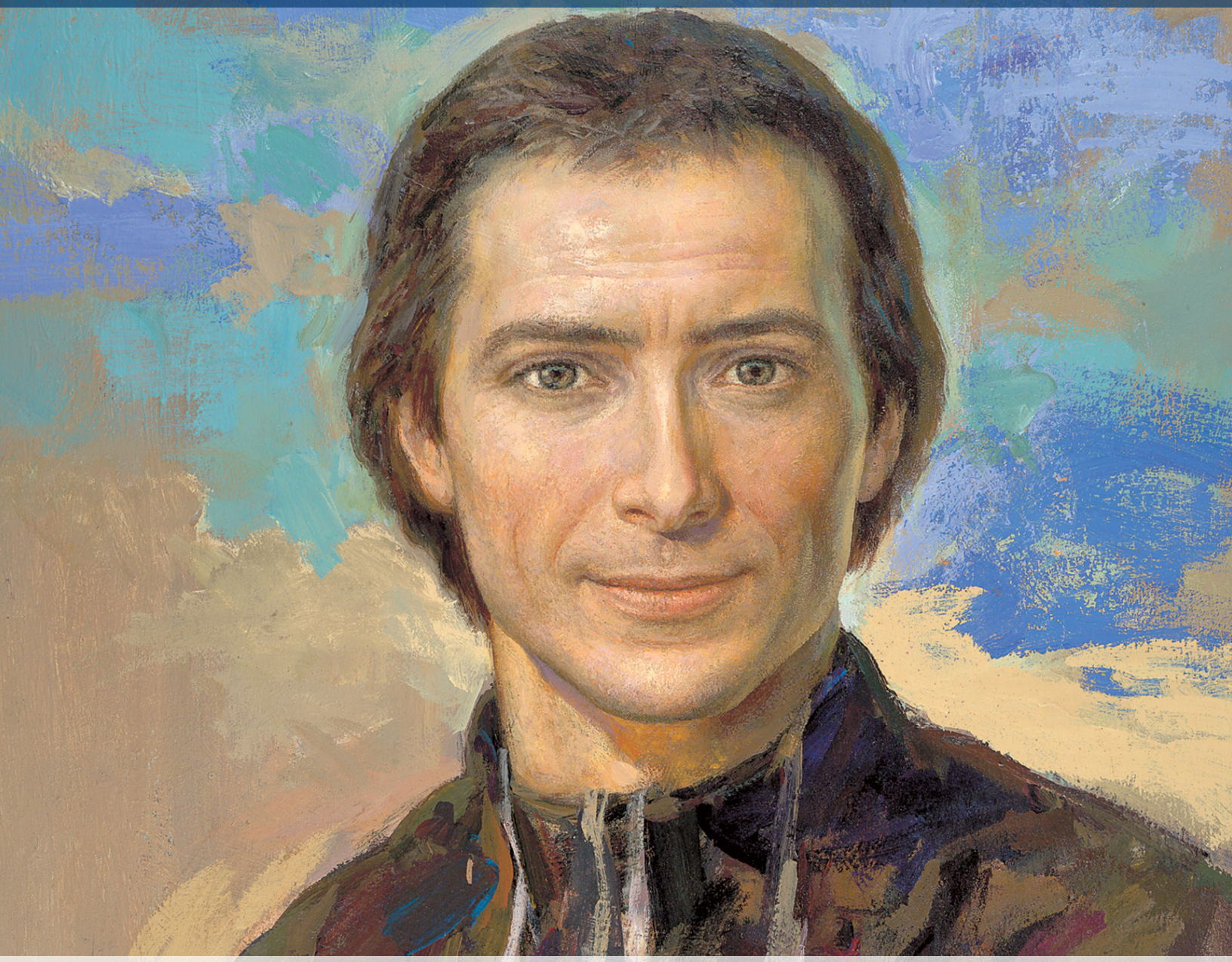

EL SACRIFICI EN EL COR D'UNA VIDA ENTREGADA AMB FE I AMOR

G. PETER CARROLL, FMS | 6 DE JUNY DE 2026

Recordo que una vegada el difunt germà Seán Sammon va compartir una trobada que havia tingut amb un jove, crec que a Austràlia. Després de parlar a un grup sobre la vida i la missió dels germans, un jove se li va acostar per continuar la conversa. A en Seán li va quedar gravada al cap una pregunta: «Per què no parleu més dels sacrificis que fan els germans?».

Hi ha moltes raons per les quals pot ser que aquest tema no es tracti, quan es parla amb els joves. Però el que va sorprendre en Seán no va ser pas la pregunta en si, sinó el fet que vingués d'un adolescent. De vegades assumim que els joves no són conscients dels reptes i sacrificis que exigeix la vida, però aquesta breu trobada va revelar fins a quin punt pot ser errònia, aquesta suposició.

A mesura que ens acostem a la festa de Sant Marcel·lí Champagnat tornem a ser desafiats per la història d'un home amb una vida que no va estar marcada per la comoditat i la seguretat, sinó pel sacrifici. El seu llegat com a fundador dels Germans Maristes no es basa únicament en la seva visió o els seus èxits, sinó en els innombrables sacrificis —alguns visibles, molts altres amagats— que van donar vida a aquella visió.

Reorganització radical de vida

El somni de Marcel·lí Champagnat de donar a conèixer i estimar Jesucrist entre els joves, especialment entre els pobres, no va sorgir en unes circumstàncies ideals. Va emergir en un moment marcat per l'abandonament espiritual i l'agitació social. Les seves trobades amb els joves, i d'una manera especial la seva experiència amb Montagne, li van revelar les tràgiques conseqüències de la manca d'educació i formació en la fe. A partir d'aquell moment va decidir passar a l'acció.

Tanmateix, aquesta visió li ho exigia tot. I és que no era una cosa que pogués assumir còmodament mentre exercia el seu ministeri parroquial; requeria una reorganització radical de la seva vida. Per això va dedicar la seva energia, el seu temps i els seus recursos limitats a formar una comunitat de germans que arribés als més desatesos. Des d'un principi la seva missió es va caracteritzar per la renúncia: a la comoditat, a l'ambició personal i a qualsevol garantia d'èxit. Els primers anys dels Germans Maristes van ser fràgils i incerts. Marcel·lí vivia en la pobresa, sovint sense saber com podria satisfer la comunitat les seves necessitats més bàsiques. No hi havia gaires benefactors, ni cap estructura establerta: només fe i determinació. No només donava el que tenia, sinó sovint el que no tenia, anant més enllà dels seus límits físics i emocionals.

Els seus sacrificis van ser profundament personals. Va suportar l'esgotament, la malaltia, les dificultats econòmiques i moments de desànim profund. La responsabilitat de transformar en educadors germans joves, sovint sense cap formació, li pesava molt. Hi va haver contratemps, fracassos i dubtes, però ell va perseverar.

Per a Marcel·lí el sacrifici no era un acte heroic únic, sinó una ofrena diària. Es va anar forjant al llarg de moltes hores, decisions difícils, suportant pacíficament les adversitats i a partir del lliurament constant de si mateix pel bé dels altres.

Constructors d'un Nou Hermitage

Avui, com a Maristes de Champagnat, ens trobem en un altre moment d'invitació i de desafiament. El 23è Capítol general ens ha cridat a convertir-nos en "constructors d'un Nou Hermitage", abraçant una conversió de cor i ment a través de cinc àrees interconnectades: Vocació, Espiritualitat, Comunitat, Lideratge i Missió.

Aquestes crides són inspiradores, però no estan pas exemptes de reptes. Igual que el mateix Hermitage, construït «amb les mans nues, un gran coratge i una fe indestructible», aquesta nova visió només prendrà forma per mitjà del sacrifici.

Per fomentar una **cultura vocacional** se'ns demana que ens lliurem de tot cor. Això implica sacrificar temps, comoditat i enfocament personal per poder acompanyar els altres amb paciència i generositat.

Per créixer en una **espiritualitat viva** se'ns convida a anar més enllà de l'individualisme i la rutina. Això requereix sacrificar la superficialitat i la distracció per fer espai al silenci, la trobada i la transformació en Crist.

Per construir una **comunitat autèntica** estem cridats a deixar anar l'individualisme i l'autoreferència. Una comunitat així només és possible quan sacrifiquem les preferències personals, triem el perdó i ens mantenim oberts als altres, especialment quan és difícil.

Per adoptar un **lideratge de servei** ens hem d'allunyar del control, la dependència i la complaença. Això comporta l'autèntic sacrifici de poder, de certesa i de les maneres habituals de treballar perquè puguin reeixir la responsabilitat compartida i el discerniment.

Per renovar la nostra **missió**, especialment entre els més pobres i vulnerables, se'ns demana deixar enrere vells costums i abraçar nous horitzons. Això exigeix el sacrifici de la seguretat i la predictibilitat, i alhora trobar la valentia per aventurar-nos cap a fronteres noves i sovint fràgils.

En cadascuna d'aquestes Crides podem sentir una invitació comuna: deixar anar perquè neixi una cosa nova. El Nou Hermitage no es construirà només amb idees, sinó amb vides entregades, com les de Marcel·lí i els primers germans que al seu dia es van lliurar completament.

El que va fer possible un sacrifici tan gran per a sant Marcel·lí va ser la seva confiança irrevocable en Déu. Creia profundament que la missió era de Déu i que

Déu el proveiria de tot el que fos necessari, sovint de maneres invisibles i inesperades. Aquesta confiança no va eliminar pas les dificultats, però sí que va transformar la manera d'afrontar-les.

Confiança en Maria

En el cor de la seva fortalesa hi havia una profunda confiança en Maria, a qui anomenava afectuosament la «Bona Mare». En ella veia un model de calma, de fidelitat i d'entrega total. El «sí» de Maria va ser un acte de sacrifici, una obertura completa al pla de Déu. Va acompanyar Marcel·lí en les seves lluites i avui dia continua sent una companya també per a nosaltres.

Avui la Família Marista Global s'erigeix en un testimoni viu del que el sacrifici pot aconseguir quan s'uneix a la fe. No obstant això, el recent Capítol general ens recorda que la història encara no s'ha acabat. Ara se'ns confia la tasca de donar forma a la pròxima era de la vida marista i respondre amb valentia a les Crides que ens han estat presentades.

A mesura que s'acosta el 6 de juny, sant Marcel·lí Champagnat ens convida a redescobrir el significat del sacrifici en les nostres pròpies vides. No pas com una pèrdua, sinó com un do. No com una cosa extraordinària per a uns pocs, sinó com una resposta diària d'amor viscut en moments ordinaris.

Si volem construir el Nou Hermitage, convertir-nos de veritat en una «llar per a tothom» i en un «riu de vida», aleshores el sacrifici ha d'ocupar el lloc que li correspon al cor de la nostra identitat marista. Cal que aprenguem de Marcel·lí a donar sense mesurar-ne els costos, a confiar en la providència de Déu i a caminar plegats en l'esperança. I que Maria, la nostra Bona Mare, ens acompanyi mentre responem generosament a aquesta crida.

Aquest 6 de juny recordem amb gratitud i celebrem amb alegria el regal que va fer sant Marcel·lí Champagnat a l'Església i al món.

———————————

G. Peter Carroll, Superior general